

A romantic couple, a man and a woman, are shown in profile, facing each other and about to kiss. They are standing in front of the Parthenon in Athens, Greece. The scene is bathed in warm, golden light, suggesting late afternoon or early morning. The Parthenon's columns and structure are visible in the background, and the sky is a clear blue with a few birds flying. The overall mood is romantic and nostalgic.

MONIKA SONNENBERG
YANNIS

YANNIS

Monika Sonnenberg

1. KAPITOLA: PONTIAKÓ

Bolševický převrat ze 7. listopadu 1917, ovlivnil dění nejen v Rusku, ale i v mnoha jiných zemích a dopadl na životy miliónů lidí. Tenkrát jich z Ruska uprchla spousta, především příslušníků bohatých rodin. Většinou přišli o veškerý svůj majetek, ale zachránili si to nejcennější – holý život.

U Černého moře žila v té době jedna velmi bohatá ruská rodina, které se podařilo z rodné země včas uprchnout. Vzali si s sebou všechny cenné věci a přesídlili do jiné jižní země, která také vyznávala pravoslaví. Do Řecka.

Pravoslavná církev, anebo chcete-li, ortodoxní církev, je křesťanské náboženství, které váže své prvopočátky k Jeruzalému a k východní části římské říše. Jedná se v podstatě o společenství pravoslavných církví, přestože se o nich často hovoří, jako by šlo jen o jednu jedinou pravoslavnou církev.

Se svými penězi se tato zbožná ruská rodina mohla usadit v podstatě kdekoliv, ale oni si záměrně vybrali pravoslavnou zemi. Po všem tom neštěstí, které je potkalo, doufali podvědomě i v přízeň tamních dávných bohů, kteří sídlili, podle starodávných bájí, právě na Olympu.

Anebo to byla jen pouhá náhoda, že se usadili právě poblíž této slavné a světoznámé hory?

Koupili si pěkný dům v jedné vesnici poblíž největšího města pod Olympem. Místní lidé tyto nově příchozí mezi sebe přijali velmi

přátelsky. Brzy se stali jedněmi z nich. Žádná náplava. Všichni členové rodiny byli velmi pracovití i veselí, a tak si za krátký čas dokázali vybudovat dobré jméno i úctu svého okolí.

V roce 1919 se jim narodil malý chlapec, kterého budou později všichni přátelsky nazývat Pontiakó. Toto slovo nenaznačovalo to, že je černý, ale že pochází od Černého moře, které Řekové nazývali „Εύξεινος Πόντος“. Chlapec byl od malička milý a usměvavý, kamarádský. Mluvil řecky dokonale, perfektně ovládal i ruštinu, ale za svůj ruský původ se mírně styděl.

Jakmile dospěl, odstěhoval se od své rodiny do jiného města a brzy na to se oženil s hezkou Řekyní. Samozřejmě, že rodinné vazby nezpřetrhal, ale své děti už rusky neučil. Jedinou památkou na jejich ruský původ, kterou Pontiakó svým dětem předal, byl vynikající ruský boršč, který jim občas uvařil. Děti toto jídlo milovaly, jeho báječná chuť navždycky ulpěla v jejich vzpomínkách a pokaždé jim připomínala jejich úžasného otce i dávné předky.

Jako první se Pontiakovi narodilo děvčátko – Eleni, brzy na to chlapec – Panagiotis a až mnohem později i malý Yiorgos. My si jejich jména malinko foneticky počestíme – Elenka, Panajotis a Jorgos.

Pontiakó vlastnil několik polí, na kterých tvrdě pracoval a pěstoval tabák. Byla to tvrdá dřina v úmorném vedru, na žhavém řeckém slunci. Pomáhat musela i jeho žena a později i děti. Od malička je učil, že poctivá práce tvoří základ jejich správného života.

Společně prožili i těžké období druhé světové války, které postihlo i zemi modrobílé vlajky, státního symbolu, který odkazuje na nádheru

této jihoevropské, sluncem provoněné země, na její azurové moře, blankytné nebe i na barvu bělostných obláček, které po něm poklidně plují a s úsměvem sledují veškeré to pachtění dole na zemi. Slunci i oblakům připadaly lidské problémy malicherné. Válka je nezajímala.

I tato neklidná válečná léta, plná nebezpečí, zvládli s přehledem. I v Řecku se válčilo a zabíjelo. I oni měli své partyzány a svůj odboj. Po válce se situace konečně uklidnila.

V dubnu 1948 byl přijat Kongresem USA Marshallův plán, oficiálně – Plán evropské obnovy (European Recovery Program). Jeho cílem bylo organizovaně zabezpečit pomoc poválečné Evropě. Západní země tuto obrovskou pomoc s povděkem přijaly. Ta úžasná nabídka se týkala i naší země – Česka, ale i Polska a Maďarska, jenže Rusko, tehdejší Sovětský svaz, nám ji zakázalo přijmout. Tenkrát se Evropa začala dělit na socialistický „Východ“, který plně ovládali komunisti, a demokratický „Západ“.

Oddělila je navzájem neproniknutelná železná opona.

Spousta lidí netuší, že naše země byla před příchodem komunistů jednou z nejprůmyslovějších zemí světa. Zatímco náš průmysl skomíral a ekonomika uvadala, Západ jen vzkvétal. Tamní výroba se rozjela na plné obrátky, všude se stavělo a po poválečných ruinách brzy nezůstala ani památka. V padesátých letech však výroba začala zadržávat. Především poválečnému Německu zoufale chyběli pracující lidé. Spousta mužů zemřela na frontě, jenže země nutně potřebovala pracovní sílu. Ideálně levnou. Proto v té době Němci pozvali do své země Řeky, Italy i Turky, námezdní dělníky, kterým

říkali „*Gastarbeiter*“ – složeninu slov „*Gast*“ – host a „*Arbeiter*“ – pracovník. Tedy pracující hosté, česky gastarbajtři.

Němci, a v podstatě i celý Západ se tenkrát domnívali, že tito lidé přijdou pracovat v době nouze a v době hojnosti se opět přestěhují zpátky, do zemí svého původu. Jenže ve většině případů se tomu tak nestalo, protože ti lidé v Německu poznávali své nové lásky, rodily se jim děti a ty v nové zemi zapustily pevné kořeny. Byla to přece jejich rodná země, jejich domov!

Vidina nádherných výdělků lákala tenkrát spoustu mužů. Především chudí zemědělci z jihu v ní viděli východisko ze svízelné finanční situace v jejich domovině.

Také Pontiákó se rozhodl odjet do Německa. Poctivě a tvrdě pracoval, aby uživil rodinu a postaral se o ni skvěle. Přijížděl domů na několik týdnů, měsíců a pokaždé přivezl spoustu peněz. Každému ze svých dětí vystavěl později vlastní domy. Velmi moudře investoval, a tak se z něj stal brzy boháč.

Všechny Pontiakovy děti byly nádherné. Jejich mocná slovanská krev se mísila se slavnou řeckou krví. Byla to silná krev pradávných, odvážných a statečných bojovníků i krásných žen. Příroda takovéto zajímavé kombinace genů miluje. Všechny děti zároveň zdědily i jemnost a slovanské srdce, a především neskutečnou atraktivitu. Vyzařovalo z nich nevšední kouzlo, které všichni obdivovali.

Ke třem starším dětem se v roce 1955 Pontiákovi a jeho ženě narodil nejmladší chlapeček, kterého pojmenovali Yannis, jemněji Yanni. Od malička všechny okouzloval svými nevinnými kukadly a výjimečnou krásou. Benjamínkovi nedokázal odolat nikdo. Jen bratr

Panagiotis ho neměl příliš v lásce. Bylo mu už 13 let a měl více starostí se svým dospíváním, nijak ho nelákalo starat se o svého roztomilého brášku.

Zato Elenka Yannimu všechno vynahrazovala svojí bezmeznou láskou. Bylo jí už 15 let a o svého milovaného bratříčka se starala denně. I on si ji zamiloval, a to dokonce až do té míry, že milou sestřičku měl ještě raději než svoji vlastní matku.

Matka stárla. Práce na tabákovém poli byla namáhavá a ona ji zvládala většinou jen sama s dětmi, občas si najala námezdního dělníka. Byla velmi spořivá. Její Pontiakó žil daleko od ní, a tak ležel chod domácnosti především na jejích bedrech. Veškerou svoji sílu i lásku předala svým nejstarším dětem. Přestože i ona Yanniho zbožňovala, ještě raději mívala svůj klid.

Všechny Pontiakovy děti se na svého otce pokaždé velmi těšily a radovaly se z jeho přítomnosti. Výskaly a dováděly, pokaždé když z Německa na pár týdnů v roce přijel. Vrátil se k nim nejen jejich milovaný a zbožňovaný rodič, ale zároveň i jejich největší hrdina a vzor. Bezmezně ho milovaly a obdivovaly.

Otce měli rádi i všichni místní, protože to byl veselý, mírný, čestný a férový člověk. Snadno si získal jejich úctu. Do místní taverny častokrát brával i svého nejmladšího, kterého měl ze všech dětí nejraději. Možná i proto, že se mu Yanni podobal ze všech nejvíce. Měl v sobě nejen zvláštní kouzlo a jemnost, ale i nevinnou čistotu, která Pontiakovi připomínala jeho milovanou ruskou matku.

Jakmile se Yanni ocitl s otcem v taverně, okamžitě je obklopili ostatní hosté a obdivovali malého chlapce, kterému neřekli nikdy

jinak než „malý Pontiakó“. Častokrát mu kupovali dobroty a žertovali s ním, vídali toho chlapce i jeho otce velmi rádi.

A Yanni tyto chvíle přímo zbožňoval. Nejenže se pokaždé nacházel přímo v centru pozornosti, v epicentru všeho důležitého dění, ale s těmi veselými muži se pokaždé cítil v bezpečí. Miloval dospělou mužskou společnost už jako malý chlapec. Možná i proto, že mu otec velmi chyběl. Většinu roku prožíval jen s matkou a Eleni a s nedospělými bratry.

2. KAPITOLA: ELENÍ

Jakmile Yannis povyrostl, Eleni se vdala a odešla z domu. Pro chlapce to byla zdrcující zpráva, připadalo mu, že právě přišel o svoji pravou matku. Přestože si ho sestra brávala často k sobě a on si brzy oblíbil i jejího hodného manžela, který se jmenoval Vassilis, chyběla mu. Ona i její láskyplná náruč.

Ti dva žili v malém, hezkém domečku, obklopeném květy překrásné zahrady. V domě, který Elence pomohl postavit její otec Pontiakó. Elenka se starala o domácnost a o zahradu. Stala se zní úžasná zahradnice. Nikdo, široko daleko, nedokázal vypěstovat tak chutná a voňavá rajčata jako ona. Její manžel pracoval jako úředník. Bez problémů dokázal zajistit i svoji ženu. Žili si poklidným a spokojeným životem, jenže k pravému štěstí jim přece jen něco chybělo.

Dítě.

Elenka nemohla mít děti.

Nejprve doufali, že jim pomohou lékaři. Marně. Bohužel se brzy zjistilo, že Eleni je skutečně neplodná. Manželé se zpočátku trápili, ale pak se s touto nepříjemnou skutečností přece jen nějak vyrovnali. Smířili se s tím, že tedy budou žít bez dětí. Jen sami dva.

Jenže stalo se něco zvláštního.

Když bylo Yannimu 14 let, jeho matka znovu otěhotněla. Pontiakó se měl stát popáté otcem. Oba starší manžele tato zpráva přímo vyděsila. Ze všeho nejvíce Pontiakovu ženu. Nedokázala si ani

představit, že by měla ve svém věku ještě vozit kočárek. Za své pozdní těhotenství se styděla a propadala těžkým depresím.

Ani Pontiakó se už z dalšího dítěte neradoval tolik jako dříve. Se ženou se sobě navzájem odcizili. Žil v Německu až příliš dlouho a když přijel, nerozuměl si s ní. Častokrát se hádali a otec pak práskl dveřmi, vzal s sebou Yanniho a odešli. Odešli někam. Prostě někam, kamkoliv. Většinou do taverny. Procházeli se spolu a povídali si. Otec malému synkovi odhaloval taje života a také to, že i on, až jednou povyroste, nemusí mít vždycky na růžích ustláno.

Pokaždé když otec odjel, snášel Yanni toto období jen velmi těžce. Cítil se osamělý a opuštěný. Těhotná matka si přála mít klid.

Všichni aktéři našeho příběhu však byli nešťastní jen do chvíle, dokud je nenapadla spásná myšlenka.

Pokud si tedy matka i otec dalšího potomka nepřáli, byl zde i jeden další pár, který naopak po dítěti nesmírně toužil. Řešení bylo tím pádem jednoduché. Matka i Elenka byly ženy v domácnosti, nechodily do žádné práce. Oficiální úřady tedy žádné těhotenství nezaznamenaly, a tak nic nebránilo tomu, aby si obě ženy to dítě prohodily!

Elenka se odstěhovala na pár měsíců do porodu ke své tetě, aby nikdo ve vesnici nezjistil, že ve skutečnosti těhotná není. Všichni pak netrpělivě čekali, až se to vymodlené dítě narodí. Všechno do detailu promysleli a naplánovali.

A tak se také stalo. Matka odrodila u Eleni doma. Byl to domácí porod za přítomnosti kamarádky Eleni, která pracovala jako porodní

sestra. Porod proběhl nad očekávání hladce. Narodila se nádherná zdravá holčička, které dali jméno Katerina.

Manžel Elenky – Vassilis – měl velkou spoustu kontaktů na úřadech, a tak se bez problémů přihlásil k otcovství nově narozené holčičky. Jako matku uvedl v rodném listu svoji ženu – Elenku.

Matka i Pontiakó svým sousedům oznámili, že se jejich dítě tentokrát narodilo mrtvé. Uspořádali tichý rodinný pohřeb, a tak se na místním hřbitově brzy na to objevil nový hrobeček. Nikdo ve vesnici celou tu záležitost neřešil.

Všichni zasvěcení se rozhodli tuto zvláštní „adopci“ zatajit. Malá Katerina se tohle rodinné tajemství nesměla nikdy dozvědět!

3. KAPITOLA: YANNIS

Matčiny deprese však neustávaly ani po porodu. Byla neustále podrážděná a všechno jí vadilo. Manžel, syn, celý svět. Na poli už nepracovala, tabák nyní pěstovali ti, kteří si Pontiakova pole pronajali. Celé dny tedy trávila tím, že drhla svoji domácnost. Toužila mít všechno perfektně čisté a muž i chlapec jí vadili, protože narušovali její dokonalý životní prostor.

Panagiotis už byl v té době ženatý, založil si vlastní rodinu. A i Yiorgos už byl dospělý a žil ve svém vlastním domě.

Pontiakó neváhal ani na chvíličku a rozhodl se, že nastal správný čas, aby vzal Yanniho s sebou do světa. Chlapci už bylo 15 let a mohl směle pracovat. Miloval svého benjamínka a chtěl mu vynahradit všechna ta léta, která strávil bez něj.

Odjeli tedy spolu do Německa a tam začali pracovat oba u stejné stavební firmy. Otec syna naučil zedničině, učil ho řemeslu, které sám skvěle ovládal, ale ta práce byla velmi těžká a namáhavá. Pro chlapce znamenala šok.

Byl sice zvyklý na těžkou práci na tabákovém poli, ale nošení pytlů s cementem bylo ještě náročnější. Zalitý potem, poznával ten neznámý, cizí svět. Německy neuměl ani slovo, a tak byla jeho prvotní komunikace dost obtížná. Ve firmě pracovali nejen Němci, ale i Řekové, Turci a gastarbeitři ze všech koutů světa.

Čistý a jemný Yannis se snažil sprátelit s ostatními Řeky, ale brzy pochopil, že mezi těmito ostřílenými a větrem ošlehanými, staršími

muži dobrého přítele jen tak lehce nenajde. Německé pracovní tempo bylo tvrdé a starší muži se bavili raději navzájem mezi sebou a o „bažanta“ nejevili žádný zájem. Chlapec si připadal ztracený. Pontiakó se snažil být svému synkovi co nejvíce nablízku, ale protože byl zkušený, firma si ho povolávala často i na jiná pracoviště.

Ve svém volnu Yannis poznával nový svět velkoměsta. Všude plno neznámých, spěchajících lidí, ale i těch, kteří hledali odpočinek. U nich se chlapec často zastavoval a pozoroval je. Občas se i osmělil a ty neznámé lidi oslovil, ale jejich odpovědím většinou stejně nerozuměl. Bylo potřeba se nejdříve dobře naučit jazyk.

Přestože jeho krásné, jasně zářivé oči vyprávěly celé romány, ti cizí lidé jim nerozuměli anebo rozumět nechtěli. Hledal své vrstevníky, ale s mladými Němci si příliš nerozuměl a Turci nepřicházeli do úvahy. Řeky i Turky totiž odedávna rozděluje velké nepřátelství, které vzniklo dobytčností Osmanské říše. Hrdí Řekové se nikdy nepřátelili ani s občany tehdejší Jugoslávie. A Yannis se rozhodně za hrdého Řeka považoval, přestože byl poloviční Slovan. Toto své malé tajemství si nechával jen pro sebe a nikdy o něm nemluvil, stejně jako jeho otec.

Byl prostě Řek a basta.

Během jednoho roku se Yannis změnil dokonale. Těžko říct, zda to bylo tím, že brzy dospěl, anebo vnějšími okolnostmi a nepřízní života. Ještě stále to byl čistý, nevinný chlapec, ale jeho jemnost a něžnost se pomalu vytrácela. Jejich místo nahradila tvrdost. Narodil se ve znamení berana a snad i tvrdohlavost a bojovnost, kterou mu nadělily hvězdy, se nyní dostávala do popředí. Mohl se rozhodnout,

jakým povahovým vlastnostem dovolí převahu. Pocit méněcennosti, který se zpočátku nabízel, zavrhl okamžitě. Stal se z něj výjimečně krásný a hrdý mladík.

I jeho hlas zmužněl a pokaždé překvapil své okolí okamžitě, jakmile promluvil. Samet jeho hlasu byl tak příjemný a neobvyklý, že okouzloval muže i ženy. Yannis dostal do vínku ten nejkrásnější mužský hlas na světě.

Nebylo divu, že se za ním začala otáčet děvčata. Nejedné zamotal hlavu, už po pár větách s ním se dívkám podlamovala kolena, ale Yannis toho nezneužíval. Otec svého synečka ostře hlídal. Nepřál si, aby běhal za děvčaty. Oba si plánovali vrátit se nazpět do Řecka.

4. KAPITOLA: LEMONJA

V sousedství bydlela jedna řecká rodina, která vychovávala jedinou dcerku. Jmenovala se Lemonja a byla to hnědooká přírodní blondýnka, což je u Řeků relativně vzácný úkaz. Byla atraktivní, o tři roky starší než Yanni a tím pádem i zkušenější.

Žila s rodiči v Německu už dlouho a stihla se s novou zemí sžít dokonale. Měla spoustu veselých přátel i mezi Němci a Yanniho fascinovala od prvního dne, kdy ji poznal. Bezhlavě se do ní zamiloval. A jeho city se neobešly bez odezvy, ale přesto mu suverénní dívka odolávala velmi dlouho. Ale stalo se.

Nebylo mu ještě ani sedmnáct let a zjistil, že se stane brzy otcem. Rodina Lemonji byla nešťastná a nechtěla, aby si jejich výjimečná dcerka vzala obyčejného zedníka. Holobrádka, který ještě ani sám nestihl dospět. Tvrdili, že je ještě dítě, ale Yannis už rozhodně dávno žádné dítě nebyl. Dospěl předčasně. Právě Lemonja mu dodala to správné sebevědomí, které mu tolik chybělo. Bez ní si připadal neúplný.

Ani Pontiakó se neradoval. Nepřál si, aby jeho nejmilejší syn zapustil kořeny v cizí zemi. Chtěl ho mít ve stáří nablízku, doma. A už vůbec nechtěl, aby se tak brzy ženil. Věděl, o čem mluví. Byl zralejší a moudřejší než jeho syn a až příliš dobře chápal, že první lásky bývají prchavé a nestálé.

Rozuměl okouzlení svého syna a jeho nadšení z prvního sexu i nově získané mužnosti. Rozuměl i jeho zamilovanosti a lásce, kterou

k Lemonji cítil a kterou tolik potřeboval. Věděl, že mu v dětství velmi chyběla pevná, ale milující otcovská ruka i matčina něha. Nepřestával však Yannimu vysvětlovat, že teprve dospívá a že osobně proti Lemonji vůbec nic nemá, ale že je na ženění ještě příliš brzy.

Líbila se mu. Ona i celá její rodina. Byla to slušná a dobrá dívka, ale Pontiakó přesto navrhoval potrat. Vysvětloval synkovi, že mu jeho přítelkyni rozhodně nebere, ale že se má oženit teprve až po vojně.

Dříve ne.

Dobře věděl, že vojna dělá z chlapců muže, že tam Yanni dospěje a až se vrátí, bude z něj docela jiný muž. Také jeho matka byla proti svatbě, a dokonce i milovaná sestra Elenka Yanniho prosila, aby se ještě prozatím neženil.

Marně.

Ještě nikdy nikdo se nehnal do chomoutu tak rychle a nadšeně jako on.

Oženil se tedy a brzy na to narukoval. Za pár měsíců se narodila malá Alexandra a necelých 14 měsíců poté i další dítě – malá Dimitra. Yannis se své plodnosti přímo zděsil.

5. KAPITOLA: EROTICKÝ ZÁŽITEK

Pontiakův benjamínek narukoval na vojnu v jeho rodné zemi. Většinu té doby strávil v Athénách. Spřátelil se s jinými mladými muži, a tak si spolu často vyrazili společně zaflámovat.

Jednoho dne se stalo něco neobvyklého.

Nedaleko stolu, u kterého seděl Yanni se svými kamarády, seděl postarší muž. Bylo na něm na první pohled vidět, že se jedná a úctyhodného i bohatého člověka. Chvilí si krásného mladíka zkoumavě prohlížel a Yannis si jeho zvědavých pohledů povšiml. Nedlouho potom si ho vzal starší muž stranou a nabídl mu velmi výhodný obchod a ptal se mládence, zdali by měl zájem? Zdali by si chtěl dobře přivydělat?

Mladý voják chvíli váhal, mohla to být past, ale starší muž se zdál být solidní, a tak přikývl. Jednalo se o to, že se měl dostavit na stejné místo, do stejné restaurace i na druhý den. Starší muž mu chtěl představit svoji ženu. Lépe řečeno – přál si, aby jeho žena spatřila Yanniho. Její manžel chtěl zjistit, zdali by se jí mladý krasavec líbil.

Líbil se jí.

Nemohlo tomu být ani jinak.

Voják na ně už hodnou chvíli čekal a když pak vstoupili oba do restaurace, nevycházel z údivu. Starý muž si s sebou přivedl nádhernou mladou ženu, ze které Yannis nedokázal ani spustit oči. Byla tak krásná, že okamžitě rozzářila celou místnost. Takovou ženu by se rozhodně nikdy neodvážil sám oslovit.

A najednou tu stála a on tušil, co se bude dít.

Manželé se posadili k jinému stolu a krásná žena si mládence chvíli prohlížela a pak sklopila oči a soustředila se na svůj ledový nápoj, který upíjela za pomoci barevného brčka. Starší muž si velmi dobře povšiml toho, jak na ni voják zírá. Po chvíli vstal a přisedl si k jeho stolu, hned vedle něj.

Jen se ještě slovně ujistil o tom, co už věděl. A to, zdali se mládenci jeho žena líbí. Ten okamžitě přitakal a jeho oči mu přímo zářily. Starší muž se ho napřímo a bez vytáček zeptal, zdali by si přál s jeho ženou souložit?

Za peníze.

Slíbil vojákovi dokonce tučnou odměnu. Yannis se červenal až za ušima. Samozřejmě, že souhlasil, ale tohle všechno se mu zdálo být až příliš podivné. Přitažené za vlasy. Jeho vrozená opatrnost ho varovala před možným nebezpečím, ale jeho neukožené tělo si žádalo své.

Co by za takovou fantastickou nabídku jiní dali!

Starší muž mu pak předal lístek s jejich adresou a dohodli se na době, kdy je měl voják navštívit.

Yannis se samým vzrušením nemohl ani dočkat toho dne. Vydal se do čtvrti, ve které měli ti zvláštní manželé bydlet. Brzy našel přesně ten dům, který tak usilovně hledal. Ale nejednalo se o dům, ale přímo o palác. Překrásný menší palác s opečovávanou zahradou plnou květů s výhledem na Akropolis. Muselo se jednat o velkého boháče!

Služebná zavedla mladíka do místnosti, ve které už na něj čekal ten bohatý, starý muž. Vysvětlil mu, že o všem, co se tam dozví, co tam

uvidí i zažije musí mlčet. Nesměl nic prozradit, jinak by byla jejich vzájemná, výhodná „obchodní smlouva“ – neplatná.

Vysvětlil mládenci, že svoji nádhernou ženu už nedokáže pomilovat, ale protože je ještě velmi mladá, chtěl jí dopřát potěšení sexu, které už jí sám nabídnout nemohl. Jenže nesnesl, aby ho podváděla a byla mu nevěrná.

Zároveň však také zjistil, že ho nesmírně vzrušuje dívat se na to, jak se s ní miluje jiný muž. V tu chvíli se i u něj konečně občas dostavilo to vytoužené pnutí v partiích rozkroku, které si tolik přál a on si pak mohl svoji krasavici vychutnat naplno. Toto tajemství ale samozřejmě Yannimu neprozradil.

Tento sex měl svá pevně daná pravidla, která manžel stanovil.

Yannis ji nesměl líbat na ústa, ani vyznávat lásku, nesměl na ni ani promluvit. Měl se chovat v podstatě jen jako robot, jako samec, který plní dané úkoly. Ta krásná žena na něj promluvit mohla a směla si říct, jakou polohu by si přála, a samozřejmě i všechno to, co jí vadí a co se jí naopak líbí.

Také manžel směl do tohoto sexu mluvit a přikazovat mladému vojákovi co smí a co ne. Mohl mu říct, jakou pozici by rád viděl.

Yannis ani nedutal a se vším souhlasil. Pak jej manžel zavedl do koupelny. Po celou dobu se na něj díval, jak se myje a pozoroval jeho mužné krásné tělo. Když se omyl, zavedl ho do prostorné místnosti, ve které se nacházely po okrajích jen vázy s vonnými květinami na podstavcích a uprostřed místnosti stála prostorná vyvýšená postel. A na ní ležela ona krásná neznámá dáma. Úplně nahá.

Yannis se nejdříve styděl a propadal se samou hanbou, ale protože byl náruživý a vášnivý, zároveň i neukojený, pomiloval se s tou ženou bez váhání.

Udělal se až příliš brzy, ale oba manželé ho ujistili o tom, že to nevadí a že smí pokračovat – tedy pokud si to přeje. A mládenec si to rozhodně přál.

To, co právě prožíval, byl sen jeho života! Byl tak nadržovaný, že by se rád pomiloval s jakoukoliv ženou, ale on směl svoji mužnost prokazovat dokonce takovéto krásce! Dokonce i její hlas byl překrásný a vzrušující. Řekyně mluvila zvláštním hrdelním hlasem, který obsahoval tolik sexy ženskosti a který ještě více dokresloval její krásu a přitažlivost! A navíc, jako zlatý hřeb večera, dostal za svůj příjemný výkon ještě i skvěle zapláceno. Ještě nikdy v životě nevydělával peníze tak snadno, a tak příjemně. Chvílemi uvažoval o tom, že to spíše on sám by měl té překrásné ženě zaplatit.

Voněla tak, jako žádná jiná na světě.

Byla sice starší než on, ale tak žádoucí, že by před ní dokázal pokleknout každičký muž.

S první schůzkou byli spokojení všichni, a tak brzy na to následovala druhá a další a další a Yannis začal do paláce docházet pravidelně. Nikdy se však s kráskou nesměl bavit. Pouze s jejím manželem.

Zpočátku Yannimu celkem vadilo, že se na ně dívá, že je tak pozoruje. Častokrát dokonce i přistoupil blíže k posteli, aby lépe viděl. Postupem času si však i na toto voyeurství lehce zvykl a

uvědomil si, že ho to vlastně i docela baví, a dokonce ještě více vzrušuje.

Takový sex ho přímo očaroval a on si ty chvíle touhy i završení vychutnával naplno. Samozřejmě, že se do ní bezhlavě zamiloval, nikdy jí to však nesměl přiznat. Připadal si v takových chvílích jako nadsamec, jako milenec samotné bohyně lásky Afrodity!

Ale to nebylo ani zdaleka všechno. Jeho bohyně i ten starý muž ho dokonce učili nové a nové věci a odhalovali mu další netušené krásy sexu a znásobovali tak tu nadpozemskou rozkoš.

Připadal si často jako ve snách, tak krásný druh milování ještě nikdy nezažil.

Pochopil výhody mlčení okamžitě.

Takové chvíle totiž ještě umocňovaly erotiku samotného aktu. Mohl se plně soustředit jen na své pohyby, na reakce jejího svůdného těla, na její povzdechy. A Yannis se mocně snažil o to, aby toho vášnivého vzdychání bylo co nejvíce a aby byla jejich vzájemná rozkoš co největší.

Dařilo se mu to skvěle, už po několika měsících se z něj stal samotný bůh lásky – Erós.

Jenže svoji zamilovanost už nedokázal skrývat a starý muž si jí povšiml. Dobře věděl, že zamilovaný mladík by mohl způsobit vážné problémy. Naštěstí se jeho vojenská služba blížila ke konci a boháč si oddechl.

Yannis se s nimi loučil jen velmi nerad a navždycky na ty kouzelné okamžiky s láskou vzpomínal, jako na nejlepší obchod svého života. Bylo to romantické, ale zároveň i přízemní. Někomu by to mohlo